

nemlig, at der slet ikke skulde være nogen midlertidig Finantslov? For at kunne sætte det igjennem, at virkelig Finantslovbehandlingen kunde forfortes, har der tidligere været tænkt paa, at Regeringen kunde betjene sig af den udtrykkelige Bestemmelse, at Rigsdagen kun har grundlovsmæssig Ret til at være sammen i to Maaneder, og altsaa kunde forlange, at Rigsdagens Forhandlinger skulde være endte inden den Tid. Men naar vi se, at selv en Mand som vor nuværende Selskabspræsident dog ikke har dristet sig til at bringe denne Grundlovsbestemmelse i Anvendelse, viser det, at der vilde være uoverstigelige Vanskeligheder forbundne med at bringe den i Anvendelse. Jeg tror, at hvis man virkelig skulde tænke paa at faae Finantslovbehandlingen, altsaa Rigsdagens Varighed, indskrænket, maatte man gaa andre Veie. Det vilde have sin Betydning at indskrænke Rigsdagens Varighed, da det dog er muligt, at saa mange Mænd, som ikke kunde være borte saa længe, vilde være i Stand til at lade sig vælge ind i Rigsdagen, naar Tiden var kortere. Dersom man skulde ønske en saadan Forandring, tror jeg virkelig slet ikke, man vilde opnaa Noget ved Affættelsen af midlertidige Finantslove, men man maatte betrede ganske andre Veie. For det Første maatte der være et Tillidsforhold mellem Thinget og Ministeriet. Et Tillidsforhold vilde i den Henseende hjælpe os ud over mange Bøveligheder, hvorunder vi nu lide. Ja, det vilde maaste være ønskeligt — tilgiv mig, at jeg udtaler det — at man gjorde den Grundlovsforandring, at Rigsdagens Medlemmer ikke fik Dagpenge, men Marpenge, en vis aarlig Løn. Derved vilde man give Rigsdagens Medlemmer en stor Interesse for at faae Rigsdagens Samvær saa kort som muligt. Og endelig maatte det anses for ønskeligt, at Udøstet til Finantsloven forelaa i en ganske anden klar og tydelig Skikkelse, end nu er Tilfældet; thi nu er der i Finantsloven saa overordentlig meget Uklar. Somme Steder findes der, f. Ex. med Hensyn til Jernbanevæsenet, ikke ordentlige Budgetter. Der hersker i den Henseende en stor Forvirring. Hvorvidt vi ere komne, kan man se deraf, at vi have vedtaget Finantsloven til 3die Behandling, og saa staar der endnu uafgjorte Udgifter, der beløbe sig til henved 3 Mill., som findes paa § 28. Det er en Følge af den Fremgangsmaade, man nu betjener sig af, at man lægger de Lovforslag, som have stor finantstiel Betydning, først for Landstthinget. Derved forhindrer man, at man ved Finantslovens Behandling kan have nogenomhelst finantstiel Overfugt. Jeg kunde tænke mig,

man vilde sige: vi kunne slet ikke foretage 3die Behandling af Finantsloven, førend vi have haft alle disse Lovforslag og set, hvilket Resultat vi komme til. Naar vi gaa frem paa den nu fulgte Maade, bringes vi i en saadan kaotisk forvirret Tilstand, at det ikke er muligt med den bedste Villie at komme ud deraf. Det er vist Hensigten med Landstthingets Ønske om, slet ikke at have nogen midlertidig Finantslov, derved at tvinge Folkethinget. Men er det ikke underligt, at det bliver overfugt, at det er netop selve Landstthinget, som det vilde gaa ud over, dersom der ikke var midlertidige Finantslove? Er det dog ikke underligt, at det kan overses, at dersom man ikke havde midlertidige Finantslove, saa vilde Landstthinget nødes til i langt kortere Tid at behandle Finantsloven, dersom man ikke skulde ind paa alle de ekstraordinære Veie. Og dog er det selve det Thing, for hvis Skyld — saa at sige — de midlertidige Love ere indførte, der udtaler Ønsket om deres Affættelse. Jeg tilstaar, at det er mig aldeles usforklarligt. Det er en Hovedregel, at naar man er vred, saa maa man endelig passe paa, at Bredden ikke gaar ud over En selv, at man ikke ved sin Brede tilføier sig selv Skade; thi det kan undertiden hændes. Jeg vilde derfor ønske, at man tog den almindelige Grundsatning til Følge, saa at Landstthinget dog ikke vil overse, at de midlertidige Finantslove netop ere givne i Landstthingets Interesse, for at det i al god Ro kan overveie Finantsloven og tage sin Beslutning. Landstthinget vil jo iøvrigt have et Middel, hvorved det vilde lette sig Behandlingen af Finantsloven, nemlig naar det havde et staaende Finantsudvalg, der i Tide kunde forberede Behandlingen af Finantsloven, selv før Loven var kommen til det. Det kommer til at staa som et Mæglingsforslag, at man dog er saa venlig, saa naadig, at man vil tage imod en midlertidig Finantslov, men saa skal den have en ny Form. Det er saa underligt at se, hvorledes Landstthinget, der repræsenterer de konservative Interesser, ikke vil blive i det gode, gamle, i over en Menneskealder betraadte Rodspor, men pludselig slaar ind paa en hel ny Wei. Det er — jeg havde nær sagt — stridende mod selve den Grundtanke, hvorpaa Landstthinget hviler, naar det paa en Gang slaar ind paa en hel ny Wei og forlader det gamle Spor; det er meget lidet ønskeligt, at det sker. Hvorfor gjør man dette? Det er blevet sagt saa mange Gange, at det skulde være overflødig at gjentage det; men jeg nødes dog til at fremdrage det igjen. Der er sagt, at det er nødvendigt, fordi der var en saa forskjellig Opfattelse af den midlertidige Finants-